

Sygn. akt II Ca 659/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2024 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Ryszard Małecki

Protokolant: p.o. stażysty Dorota Dreliszak

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2024 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa V. S.

przeciwko A. B.

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez pozwaną

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Stare Miasto w Poznaniu

z dnia 3 lutego 2023 r.

sygn. akt I C 908/22

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.**

Ryszard Małecki

UZASADNIENIE

Apelacja pozwanej okazała się bezzasadna.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny, a rozważania poczynione na jego kanwie zasługiwały na aprobatę z uwzględnieniem poniższych uwag.

Wnioski dowodowe zawarte w apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie – okoliczność, na którą wnioski zostały zawnioskowane nie miała istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, mogła mieć znaczenie jedynie pomocnicze, o czym w dalszej części uzasadnienia.

Umowa pożyczki była zawarta w formie pisemnej, stąd jej wykonanie powinno być również potwierdzone w formie pisemnej, również dla celów dowodowych.

W niniejszej sprawie sąd dysponował jedynie zeznaniami stron, które z natury swojej mają nikłą moc dowodową. W takiej sytuacji rozważania wymagała wiarygodność wersji każdej ze stron. Wersję strony powodowej osłabiał fakt

oczekiwania z wytoczeniem powództwa niemal do upływu okresu przedawnienia, natomiast wersję pozwanej ta część jej zeznań, w której pozwana niespójnie opisywała sposób spłaty pożyczki, wskazując na spłatę należności w ratach, w większości gotówką, a częściowo przelewem, przy czym, z protokołu rozprawy wynika wyraźnie, że fragment ten dotyczy przedmiotowej umowy pożyczki. W sytuacji gdy sąd dysponuje zeznaniami wyłącznie stron, przy czym wersje obu stron są obarczone pewnymi słabościami, deficytami o podobnym stopniu ważkości, decydujące znaczenie należy przypisać rozkładowi ciężaru dowodu – w tym wypadku ciężar dowodu spoczywał na pozwanej, która winna wykazać fakt spełnienia świadczenia (art. 6 kc.).

Pozwana, wskazując na okoliczność zwlekania powódki z wytoczeniem powództwa jako uprawdopodobniającą fakt spełnienia świadczenia, odwołuje się do sfery prawdopodobieństwa, a nie dowodu. Pozwana poza własnymi zeznaniami i odwołaniem do zasad doświadczenia życiowego nie wskazała żadnych dowodów o obiektywnym charakterze (świadczeń, początków dowodów na piśmie), które pozwoliłyby uznać jej wersję za prawdopodobną w stopniu graniczącym z pewnością, albo osłabiających wiarygodność wersji powódki. Nawet przy uwzględnieniu faktu zwlekania przez powódkę z wytoczeniem powództwa i ewentualnego faktu trudnienia się przez powódkę udzielaniem pożyczek na wysoki procent, okoliczności te nie równoważą braku innych, poza zeznaniami pozwanej, dowodów spełnienia świadczenia.

W świetle zasad doświadczenia życiowego można zrozumieć fakt, że pozwana nie przechowywała pokwitowania zapłaty dokonanej przed niemal 10 latami, ani też że nie pamiętała okoliczności dokonywania zapłaty. Dłużnik powinien jednak liczyć się z tym, że do upływu terminu przedawnienia wierzyciel może wytoczyć przeciwko niemu powództwa i na taką ewentualność przechowywać dowody na okoliczność spełnienia świadczenia.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, że pozwana nie wykazała, że dokonała spłaty pożyczki z odsetkami.

Nie zasługiwał także na uwzględnienie zarzut przedawnienia roszczenia odsetkowego w zakresie odsetek kapitałowych.

Roszczenie o odsetki kapitałowe w tym wypadku nie było roszczeniem o świadczenie okresowe. Kwota odsetek kapitałowych była wyliczona w odniesieniu do okresu, na który była udzielona pożyczka, ale z góry określona została kwotowo i jako świadczenie płatne jednorazowo w konkretnym terminie. Świadczenia okresowe polegają na powtarzającym się w regularnych odstępach przez czas trwania stosunku prawnego dawaniu pewnej ilości pieniędzy lub rzeczy oznaczonych rodzajowo, które jednak nie składają się na z góry określoną co do wielkości całość. Roszczenie o zastrzeżone w umowie odsetki kapitałowe podlegało zatem ogólnemu terminowi przedawnienia jak dla należności głównej.

W tym stanie rzeczy apelacja pozwanej podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 kpc.

Koszty procesu w instancji odwoławczej obciążały pozwaną na podstawie art. 98 § 1 kpc. Na koszty poniesione przez powódkę złożyło się wynagrodzenie jej pełnomocnika ustalone na podstawie § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r.

Ryszard Małecki